

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de juny del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Srs. Carles CRUZ MORATONES i Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data 12-3-2018, el Sr. P. P. B., formulava demanda laboral contra la societat XXX, SL, a través de la qual sol·licitava la condemna d'aquesta darrera per la suma de 3.022,78.- €, en concepte d'indemnització per acomiadament fet de forma indeguda i havers laborals pendents de pagament, més els interessos legals corresponents a comptar del 31-1-2018, a regularitzar prop de la CASS la suma de 6.855,78.- € en concepte d'havers laborals i a pagar les costes judicials causades, incloent-hi els honoraris d'advocat i de procurador si esqueia, que serien acreditats en el moment processal oportú.

II.- El dia 16-4-2018, la representació processal de la societat XXX, SL contestava la demanda articulada oposant-se a les pretensions de la part demandant tot i sol·licitant es dictés Sentència desestimant-se la demanda tot i imposant a la part actora el pagament de les costes.

III.- Practicades les proves considerades pertinents per la jutjadora "a quo" i evacuat el corresponent escrit de conclusions per les parts litigants, en data 30 de desembre del 2018 requeria Sentència amb la següent part decisòria:

"DECIDEIX: Que donant lloc a la demanda formulada he de condemnar i condemno a la defenent, la societat XXX, SL a:

- 1) *Satisfer al demandant la quantitat de TRES MIL VINT-I-DOS EUROS AMB VINT-I-VUIT CÈNTIMS D'EURO (3.022,78 €) augmentada dels interessos legals a comptar de l'impagament -el 31-1-2018—A aquesta quantitat escaurà descomptar 2.035,90.- €, quantitat satisfetes per la part defenent amb posterioritat a la demanda formulada.*
- 2) *A regularitzar prop de la CASS la cotització bruta dels havers laborals a raó de 6.855,78.- € bruts.*
- 3) *Les costes judicials causades, inclosos despeses de lletrat de l'agent”.*

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la societat XXX, SL demanant es dicti per aquesta Sala Sentència que la revoqui i que per extensió desestimi la demanda amb imposició de les costes a l'adversa.

El Sr. P. en canvi interessa el rebuig del recurs interposat amb íntegre confirmació de la decisió recorreguda, el tot amb imposició a la recurrent de les costes d'aquesta alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- ANTECEDENTS D'INTERÈS PER A LA RESOLUCIÓ:

El dia 16-11-2015, el Sr. P. iniciava una prestació laboral per compte de XXX, SL en qualitat de pastisser. En data 31-1-2018 la societat demandada decidia el seu acomiadament no causal, oferint-li en concepte d'havers laborals deguts, preavis, compensació econòmica (que s'anomena indegudament “indemnització”) la suma de 5.661,49.- € nets indicant-se en el document de quitança (cfr. dors del foli 17, pacte VI): *“La percepció dels 5.661,49 € s'efectuarà mitjançant quatre pagaments mensuals consecutius de 1.415,37 € cadascun, començant pel present mes de gener i acabant el proper mes d'abril”*. Posteriorment el 26-2-2018, l'empresari feia arribar al treballador una carta en que després d'invocar l'existència d'errors en el document de quitança, referia que l'import que realment corresponia satisfer al treballador era de 4.866,64.- €, repercutint la diferència en els dos pagaments a compte que romanien pendents de manera que aquests ascendien a 1.017,95.- €, en lloc de la suma que abans ha resultat precisada.

En data 12-3-2018, el Sr. P. articulava demanda laboral en la qual després d'invocar la nul·litat de l'acord relatiu al fraccionament de la

quitança laboral, reclamava una indemnització per comiat fet de forma indeguda i el pagament de diferents havens laborals que al seu criteri romanien deguts.

La Sentència dictada per la Sra. Batlle acull íntegrament les pretensions del treballador tot i adoptant el pronunciaments condemnatoris abans transcrits. I és contra aquesta decisió que s'alça la representació processal de la mercantil XXX, SL, plantejant els següents motius de recurs que per raons sistemàtiques s'examinen en el mateix ordre en que han resultat plantejats.

II.- La part recurrent sustenta en primer lloc que, el treballador havia acceptat per escrit el pagament fraccionat de la seva indemnització si bé amb posterioritat ho havia rebutjat. Considerava que per tant el que havia de resoldre's era si aquest fet era equiparable a un acomiadament indegut de l'art. 90.4 del CRL. En aquest sentit considera que el CRL permetia el joc de l'autonomia de la voluntat de les parts, raonant que si bé en mèrits de l'article 4 es presentava la norma com de mínims irrenunciables, el mateix precepte legal introduïa la precisió "llevat d'indicació contrària" que a totes llums deixava la porta oberta al pacte entre treballador i empresari i així ho admetria expressament la doctrina, remetent-se amb aquesta finalitat a les indicacions contingudes en l'obra Fonaments de Dret Privat Andorrà (volum 3, pag. 630). En el supòsit examinat considerava que no es podia parlar d'incompliment, sinó que les parts van pactar d'una modalitat de pagament de la indemnització, sense que en el mateix hagi existit cap vici del consentiment a partir del moment en que el Sr. P. va poder consultar les modalitats del que se li oferia abans d'inscriure la menció "OK" en el document de quitança atorgat, i la seva queixa no havia intervingut fins un mes més tard el que denotava clarament la seva mala fe.

L'article 99.1 del CRL disposa: *"resolt el contracte, l'empresari ha d'oferir a la persona treballadora, el darrer dia de la relació contractual o com a màxim l'endemà, el pagament de tots els conceptes laborals i ho ha de reflectir en un document o quitança, estès per duplicat, que han de signar l'empresari i la persona treballadora".* L'apartat 3 afegeix: *"en cas de desacord en qualsevol dels conceptes liquidats, la quitança se signa pels altres en què hi hagi acord, i l'empresa en el termini màxim dels cinc dies naturals següents al de l'oferiment de la liquidació, ha de consignar judicialment i sense condicions, a disposició de la persona treballadora, l'import que creu que correspon pels conceptes discutits (...)".*

En relació a aquests preceptes, la jutjadora "a quo" es remet a la

doctrina d'aquesta Sala resultant de la Sentència de 5-2-2015, TSJC-314/2014, en que tinguérem l'oportunitat d'establir que en atenció a les previsions de l'art. 4 del CRL, davant d'un acomiadament no causal d'un treballador, el fet de pretendre satisfer els drets de la treballadora mitjançant 24 pagarés i no de manera immediata en acord a les disposicions assenyalades als principis legals resultants de l'art. 99 del CRL, el convertien en improcedent i obrien per al treballador la via per a obtenir la indemnització de l'art. 98 del CRL.

El motiu del recurs que s'introdueix passa per defensar que en el supòsit examinat, les parts van convenir expressament el pagament corresponent de manera fraccionada, i que el propi article 4 admetria el joc de l'autonomia privada de la voluntat.

No podem compartir aquest aparell argumental per les raons següents.

L'article 4, paràgraf 2on del CRL disposa: *"Els manaments del Codi són imperatius i, llevat d'indicació contrària, constitueixen uns mínims irrenunciables de compliment obligatori per a treballadors i empresaris. En cas de dubte, la interpretació i l'aplicació s'ha de fer d'acord amb el principi in dubio pro operario"*. Malgrat l'expressió subratllada sembli admetre l'eventualitat d'un règim derogatori al de dret comú, el seu origen no pot radicar en la voluntat privada de les parts doncs en definitiva això podria portar a alterar, en perjudici del treballador, matèries que el propi legislador ha catalogat com a integrants de l'ordre públic laboral, tractant-se de drets que en definitiva són indisponibles i irrenunciables. En realitat, una interpretació finalista del precepte porta a considerar que el règim derogatori sols podrà intervenir quan el mateix es trobi admès per la Llei. En aquest sentit resulten rellevants les especificitats que poden concórrer en l'àmbit de la negociació col·lectiva en que la Llei admet règims singulars que fruit del procés de negociació col·lectiva, poden modificar el règim de dret comú (cfr. art. 122, en relació amb el 70.2 en relació als períodes de gaudiment de les vacances, còmput de la jornada de treball art. 58.1, còmput i retribució de les hores extraordinàries art. 62.2, determinació del salari fix art. 77.1).

Idèntica solució s'assoleix des d'una aproximació dogmàtica de la figura del pagament. En efecte, l'acomiadament no causal resultant d'aquest precepte exigeix per a la seva eficàcia la comunicació del preavís legal corresponent a alçada d'un dia per mes treballat fins al màxim de 90 dies i "el pagament d'una compensació econòmica equivalent al salari de

25 dies per any treballat”, i no pot obviar-se que amb caire general, el pagament ha de complir entre altres, amb el requisit de la integritat (Digest 50, 16, 176 “*solvere decimuseum qui fecit, quod facere promissit*” i Decretals Llibre V, Títol 41, regla 8ª “*qui facit aliter quam debet, facere non dicitur*”). En conseqüència a partir del moment en què l'acomiadament no causal del treballador exigeix, entre altres el pagament d'una compensació econòmica i que en el supòsit examinat aquesta no intervenia de manera íntegra, l'acomiadament del treballador resultava improcedent en no ajustar-se als requisits legals i obria les portes a percebre la indemnització resultant de l'art. 98 del CRL.

En aquesta eventualitat, la solució adoptada per la Sra. Batlle resulta perfectament ajustada a dret, i el recurs d'apel·lació haurà de ser rebutjat.

III.- En mèrits de la regla del venciment objectiu, i atesa la naturalesa laboral del present procediment, escau imposar a la part recurrent les costes ocasionades en aquesta alçada, inclosos els honoraris d'advocat de la part apel·lada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació formulat per la representació processal de la societat XXX, SA contra la Sentència dictada el 30-12-2018 que confirmem íntegrament, tot i imposant a la part recurrent el costes ocasionades en aquesta alçada, inclosos els honoraris d'advocat de la part apel·lada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-